

og først derefter vil dagpenge kunne beregnes og udbetales.

De årlige oplysninger om lønindtægt og det indtægtsgrundlag for anden erhvervsindtægt, der er oplyst fra de lokale skattemyndigheder, kan først foreligge ca. 3-6 måneder efter udgangen af indtægtsåret. Disse grundlag skal derefter anvendes i et år, indtil der foreligger oplysning fra det næste indtægtsår. Indtægtsgrundlaget vil således ligge fra $\frac{1}{2}$ - $1\frac{1}{2}$ år op til $1\frac{1}{2}$ - $2\frac{1}{2}$ år forud for dagpengeydelsen. Det er derfor ønskeligt, at dette indtægtsgrundlag kan reguleres for alle de sikrede for at opnå bedre overensstemmelse mellem det årlige grundlag og den aktuelle indtægt. Herved vil behovet for individuelle ændringer blive væsentligt mindre. Reguleringen kan f. eks. ske halvårligt, første gang samtidig med registreringen af oplysningerne om lønindtægterne for det forudgående kalenderår, der påregnes at kunne ske ca. 1. april, og anden gang 1. oktober. Det er tanken, at reguleringen skal ske med samme reguleringsfaktor for alle de sikrede, og på grundlag af foreliggende oplysninger om udviklingen i indkomsterne. Det er endnu ikke endelig afklaret, hvilke oplysninger udover ændringer i lønningerne som følge af pristalsreguleringen, der vil kunne indgå i beregningen af reguleringsfaktoren. Det må derfor anses for hensigtsmæssigt, som foreslået i bestemmelsen, at de nærmere regler om denne regulering fastsættes af socialministeren.

Såfremt indtægtsgrundlaget, eventuelt efter at der er foretaget den foran omtalte almindelige regulering, afviger væsentligt fra den sikredes aktuelle indtægt, må det være muligt at fastsætte indtægtsgrundlaget efter en konkret vurdering. Det må f. eks. kunne ske, når indtægten er steget væsentligt i forbindelse med skift af stilling og ved en væsentlig nedgang i indtægten ved overgang fra fuldtidsbeskæftigelse til deltidsbeskæftigelse. Indtægten må således kunne ændres i både opadgående og nedadgående retning. I de tilfælde, hvor der ikke foreligger et indtægtsgrundlag, f. eks. fordi den sikrede først efter årsskiftet er begyndt at arbejde, vil det ligeledes være nødvendigt at fastsætte indtægten efter en konkret vurdering. Der må endvidere være mulighed for at ændre grundlaget for beregningen af dagpenge efter påbegyndelsen af dagpengeudbetalingen, f. eks. i tilfælde, hvor en væsentlig indtægtsstigning på forhånd var aftalt til et tidspunkt under uarbejdsdygtigheden.

Der må fastsættes nærmere regler for, hvornår indtægtsgrundlaget kan traviges, og reglerne må kunne justeres efter erfaringerne fra praksis. Det foreslås derfor, at socialministeren bemyndiges til ligeledes at fastsætte sådanne regler.

Til § 22.

Der henvises vedrørende bestemmelsens stk. 1-3 til bemærkningerne til den tilsvarende bestemmelse i § 9.

I stk. 4 foreslås en bestemmelse om, at dagpengebeløb, der beregnet for en uge udgør mindre end 10 pct. af maksimumbeløbet for en uge, falder bort. Det skyldes, at man bl. a. af administrative grunde må udelukke de personer, der ikke har reel tilknytning til arbejdsmarkedet, fra at modtage dagpenge.

Stk. 5 afløser bestemmelserne i sygeforsikringslovens § 29, stk. 3, og § 53, stk. 3, hvorefter den samlede hjælp ikke kan overstige 9/10 af indtægten. Denne begrænsning må anses for uheldig, idet den f. eks. forhindrer, at arbejdsgiveren supplerer dagpengene op til fuld løn. Svarende til den gældende regel i disse bestemmelsers 2. pkt. må offentlig hjælp, f. eks. i henhold til forsorsloven eller revalideringsloven, sammen med dagpenge kunne overstige den dagpengegivende indtægt, idet denne hjælp ydes efter en konkret vurdering af den sikredes forhold.

Til kapitel 9.

Til § 23.

Bestemmelsen afløser sygeforsikringslovens § 32, stk. 1 og § 56, stk. 1.

Til § 24.

Stk. 1 og 3 afløser sygeforsikringslovens § 28, stk. 5, og § 52, stk. 4. For pensionister foreslås dagpengenes varighed sat til 13 uger ligesom efter sygeforsikringsloven.

Det foreslås, at begrænsningen tillige skal gælde for personer, der på grund af svigtende helbred kunne have opnået folkepension eller enkepension ved dispensation eller invalidepension, hvis ikke betingelserne i pensionslovene om indtægtsgrænser, dansk indfødsret samt bopæl her i landet havde været til hinder herfor. Dette skal også gælde for kvinder, der kunne have opnået dispensation fra aldersbetingelserne i folke- eller enkepensionsloven på grund af svigtende helbred, hvis de ikke havde været omfattet af den almindelige adgang til pension på grund af deres alder uden at skulle søge dispensation.

Bestemmelsen må ses i sammenhæng med, at der i folke- og enkepensionslovene foreslås indføjede bestemmelser svarende til invalidepensionslovens § 19, stk. 4, om kommunens adgang til at rejse sag om pension uden begæring fra den pågældende. Bestemmelsen omhandler således personer, hvis dårlige helbredstilstand er blevet stationær, men som på grund af reglerne i pensionslovene ikke kan få pension, eller som kun kan få pension efter egen begæring. Uden be-